

Sygn.akt III AUa 766/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie : Alicja Sołowińska

Teresa Suchcicka

Protokolant : Anna Kuklińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2020 r. w B.

sprawy z odwołania T. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wyrównanie emerytury za okres od 1 lipca 2017 r. do 31 marca 2019 r.

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 września 2019 r. sygn. akt III U 321/19

oddala apelację.

T. B. S. A. S.

Sygn. akt III AUa 766/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. postanowieniem z 30.04.2019 r. wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 6.10.2017r. (...) na zasadzie art. 145a k.p.a. z uwagi na orzeczenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej art. 25 ust 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017 r. w zakresie w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r. które przed 2103 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

Natomiast decyzją z 30.04.2019 r. ZUS uchylił decyzję z 6.10.2017 r. i ponownie ustalił wysokość emerytury T. C. (1) wyliczając ją na 2871,21 zł plus zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników 72,51 zł i podjął wypłatę przeliczonej emerytury od 1.04.2019 r.

Odwołanie od tej decyzji złożyła T. C. (1) podnosząc, że powinna otrzymać wyrównanie emerytury od 1.07.2017 r., czyli od dnia przyznania świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z 12 września 2019 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił prawo T. C. (1) do przeliczenia emerytury przyznanej decyzją z 6 października 2017 r. znak (...) i wypłaty emerytury bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, poczynając od 1 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że T. C. (1) urodziła się (...)

Decyzją z 17.04.2009 r. (znak: (...) -1/15/E) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał T. C. (1) emeryturę w wieku obniżonym, a decyzją z 6.10.2017 r. (znak: E/15/001147142) przyznał jej emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego, której wysokość obliczono z zastosowaniem art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. Nr 1383), czyli podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż korzystniejszym świadczeniem była dotychczasowa emerytura.

Wyrokiem z 6 marca 2019 r., wydanym w sprawie sygnaturze akt P 20/16, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. 10 kwietnia 2019 r. T. C. (1) złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o ponowne ustalenie wysokości emerytury zgodnie z tym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego oraz wyrównanie świadczenia wraz z odsetkami.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. postanowieniem z 30.04.2019 r. wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 6.10.2017 r. (...) na podstawie art. 145a k.p.a. z uwagi na powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego. Natomiast decyzją z 30.04.2019 r. ZUS uchylił decyzję z 6.10.2017 r. i ponownie ustalił wysokość emerytury T. C. (1) wliczając ją na 2871,21 zł plus zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników 72,51 zł i podjął wypłatę przeliczonej emerytury od 1.04.2019 r.

Oceniając stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 145a § 1 i art. 151 §1 i 2 k.p.a. W ocenie Sądu Okręgowego, ZUS nie zastosował w sprawie poprawnie art. 151§ 1 pkt 2 k.p.a. W konsekwencji wznowienia postępowania i uchylenia decyzji organ rentowy zobowiązany jest wydać nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy. ZUS uchylił natomiast całą decyzję z 6.10.2017 r., a powinien uchylić ją wyłącznie w części dotyczącej wysokości emerytury, a nie np. przyznania prawa do emerytury. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego wydany w sprawie P 20/16 dotyczy wyłącznie art. 25 ust 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39), który normuje wysokość emerytury. Niemniej jednak wada ta nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Sąd I instancji interpretując co oznacza zapis w art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. o wydaniu nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy (tu: o wysokości emerytury) wskazał, że w przypadku wysokości emerytury konieczne jest zbadanie materialnych podstaw regulujących to świadczenie i jego wypłatę. Po złożeniu skargi do organu rentowego dochodzi zatem do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji dotkniętej opisaną wadą i zastąpienia jej decyzją uwzględniającą stan prawny, który pomija derogowaną orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego regulację. Kwestie rozstrzygnięcia o wysokości emerytury i jej wypłacie pozostają poza regulacjami zawartymi w k.p.a., a postępowanie w tym zakresie określa wyłącznie ustawa z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Procedura wznowienia postępowania wobec wydania decyzji organu rentowego w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją, następuje w sposób uregulowany w art.145a i nast. k.p.a., wobec braku stosownej procedury w przepisach dotyczących ubezpieczeń społecznych, natomiast orzekanie merytoryczne po uchyleniu decyzji odbywa się z zastosowaniem właściwych regulacji dotyczących tych ubezpieczeń (ustawy systemowej, emerytalnej, wypadkowej i innych). Zastosowanie k.p.a. w odniesieniu do wypłaty emerytur wyklucza też art. 124 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS stanowiąc, że w postępowaniu

w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, że pełne zastosowanie w niniejszej sprawie ma art. 133 ustawy emerytalnej. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu, w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż: 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust.3; 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Argumentację przemawiającą za zastosowaniem regulacji ustawy emerytalnej w odniesieniu do kwestii wypłaty emerytury po wznowieniu postępowania wspiera również art. 133 ust. 2 stanowiąc, że przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio również w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości wskutek wznowienia postępowania przed organami odwoławczymi albo wskutek kasacji, z tym że za miesiąc zgłoszenia wniosku przyjmuje się miesiąc wniesienia wniosku o wznowienie postępowania lub o kasację. Nie ma zatem żadnych możliwości wypłaty emerytury i renty od daty określonej uchyloną decyzją w przypadku wznowienia postępowania na podstawie art. 145a k.p.a.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy wskazał, że istotne w sprawie było ustalenie, czy przyznanie niższej emerytury odwołującej się decyzją z 6.10.2017 r. było następstwem błędu organu rentowego. Jedynie bowiem w tym przypadku istnieje możliwość wyrównania świadczenia za okres wsteczny – maksymalnie za 3 lata. Brak błędu organu rentowego powoduje, że wypłata ponownie ustalonego świadczenia następuje wyłącznie od miesiąca w którym złożono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy również o wznowienie postępowania w trybie art. 145a k.p.a.

W ocenie Sąd Okręgowy zastosowanie niekonstytucyjnej regulacji należy zakwalifikować jako błąd organu rentowego. Pojęcie „błąd organu rentowego” obejmuje bowiem nie tylko sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do prawidłowego przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Błąd organu rentowego to wszelkie zaniedbania tego organu ale też każda obiektywna wadliwość decyzji, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej legislacji i niejednoznaczności stanowionych przepisów. Obiektywna wadliwość decyzji może być zatem również niezawiniona przez organ rentowy. Decyzja z 06.10.2017 r. została wydana z naruszeniem prawa co prowadzi do wniosku, że była obiektywnie wadliwa (teoria tzw. obiektywnej błędności decyzji) choć nie była skutkiem zaniedbania organu rentowego- patrz wyrok SN z 04.10.2018 r. III UK 153/17.

W rezultacie Sąd uznał, że art. 133 ust 1 pkt 2 ustawy emerytalnej jest pełnowartościową podstawą prawną pozwalającą na przeliczenie nieprawidłowo obliczonej emerytury i jej wypłaty za okres od 1.07.2017 r. nie przekraczający ustawowych trzech lat tym bardziej, że w skardze o wznowienie postępowania T. C. (1) wniosła o wyrównanie świadczenia (uchwała SN z 26.11.1997 r. III ZP 40/97).

Z tego względu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił Sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisów prawa materialnego: błędny wykładnie art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) poprzez zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia wysokości emerytury poczynając od 1.07.2017 r., tj. za okres do trzech lat, poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli przyznanie niższych świadczeń było następstwem błędu organu rentowego w sytuacji, gdy nie może być mowy o błędzie organu rentowego przy ustalaniu prawa i wysokości emerytury decyzją ZUS z 6.10.2017 r.

Wskazując na te zarzuty, organ rentowy wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie podkreślić trzeba, że organ rentowy decyzją z dnia 30 kwietnia 2019 r. na podstawie art. 145 kpa wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 6 października 2017 r. przyznającą T. C. (1) prawo do emerytury i określającej jej wysokość.

Kolejną decyzją z 30 kwietnia 2019 r. (...) Oddział w B. na podstawie art. 151 § 1 kp 2 kpa uchylił decyzję z 6 października 2017 r. oraz ponownie ustalił wysokość emerytury bez odliczania sumy kwot pobranych emerytur i podjął wypłatę świadczenia w ustalonej kwocie od 1 kwietnia 2019 r. Powyższe działania były skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. w sprawie P 20/16, który stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Powołany wyrok odnosi się do T. C., która urodziła się z 15 grudnia 1953 r. i prawo do emerytury na mocy art. 46 ustawy emerytalnej nabyła 1 marca 2009 roku.

Zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej – Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie art. 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie społeczne zdrowotne.

W ocenie sądu odwoławczego, rację ma sąd I-ej instancji uznając, że orzeczenie co do istoty sprawy po uchyleniu decyzji w trybie art. 146 § 1 i art. 151 kpa powinno mieć miejsce z zastosowaniem regulacji dotyczących wypłaty emerytur zawartych w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Kwestią sporną pozostawało natomiast, czy w rozpoznawanej sprawie istniały podstawy do zastosowania art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, czy jak to twierdził organ rentowy należało oprzeć rozstrzygnięcie na mocy art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Przepis art. 133 ust. 1 pkt 1 stanowi, że w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenie wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu.

Zgodnie natomiast z pkt 2 tego przepisu – istnieje możliwość przyznania świadczenia za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc złożenia wniosku, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Innym słowy w przypadku odwołującej istniałaby możliwość wyrównania świadczenia za okres od 1 lipca 2017 r. do 31 marca 2019 r. gdyby uznać, że wypłacenie jej w spornym okresie zaniżonego świadczenia emerytalnego na podstawie niekonstytucyjnego przepisu nastąpiło wskutek błędu organu rentowego.

Sąd Okręgowy przyjął, że błąd organu rentowego to nie tylko sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do prawidłowego przyznania świadczenia lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił.

Pod pojęciem błędu należy rozumieć również każdą obiektywną wadliwość decyzji będącą między innymi skutkiem wadliwej legislacji i niejednoznaczności stanowionych przepisów.

Sąd Apelacyjny zgadza się z przyjętą przez Sąd I-szej instancji kwalifikacją błędu organu rentowego. Sądowi odwoławczemu rozpoznającemu niniejszą sprawę znane są również inne wynikające z judykatury koncepcje

rozważanego pojęcia (m.in. w wyroku SN z dnia 24 października 2012 r. sygn. akt IVK 213/12) wyrażono pogląd, że nie ma podstaw do szerokiego interpretowania pojęcia „błąd organu rentowego”, w ramach którego mieściłyby się także wadliwości legislacyjne i związane z nimi trudności legislacyjne.

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie zajmował się pojęciem błędu, o którym mowa w art. 133 ust.1 pkt 2 ustawy emerytalnej. I tak w uchwale składu 7 sędziów SN z 12 stycznia 1995 r. II UZP 28/94 podjętej na gruncie art. 101 ust.1 pkt 2 ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin Sąd uznał, że pojęcie błędu należy rozumieć bardzo szeroko, tj. że oznacza on każdą obiektywną wadliwość decyzji niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej. Błąd w rozumieniu ustawy emerytalno – rentowej jest błędem co do okoliczności. Oznacza wadliwość decyzji organu rentowego, jej obiektywną błędność.

Zbliżone do wyżej zaprezentowanego stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w uchwale z 26.XI.1997 r. w sprawie III ZP 40/97, w której również opowiedział się za bardzo szerokim rozumieniem pojęcia błędu w prawie ubezpieczeń społecznych. Sąd Najwyższy uznał wówczas, iż przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie klasyfikują błędów. Nie różnicują ich, nie wartościują, nie hierarchizują. Każdy więc błąd organu rentowego niezależnie od jego rodzaju, źródeł, stopnia zawinienia uzasadnia wypłatę świadczenia w sposób określony w art. 101 ust.1 pkt 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym (aktualnie art. 133 ust.1 pkt 2 ustawy emerytalnej). Warto też zwrócić uwagę na uchwałę Sądu najwyższego z 28 czerwca 2005 r. III U 201/05, w której Sąd ten stwierdził, że na tle art. 133 ust.1 pkt 2 ustawy emerytalnej, który ma prawie identyczną treść jak art.101 ust.1 pkt 2 ustawy nie ma żadnych normatywnych (mających źródło w normach prawnych) powodów do zmiany ukształtowanego na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów poglądu odnośnie błędu organu rentowego. W szczególności nie mogą być argumentem przemawiającym za zawężeniem pojęcia błędu organu rentowego trudności interpretacyjne wynikające z jakości stanowionego prawa. W konkurencji dwóch dóbr – ochrony Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ochrony ubezpieczonych – pierwszeństwo trzeba przyznać tym drugim. Nie może być na nich przenoszone ryzyko niekompetentnego funkcjonowania organów władzy państwowej tu: głównie ustawodawczej. Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, którego dysponentem jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych to państwowy fundusz celowy, powołany do realizacji zadań z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest państwową jednostką organizacyjną do której zadań należy m.in. ustalenie uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz wypłacanie tych świadczeń. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w imieniu państwa wykonuje zadania mające zagwarantować obywatelom prawo do zabezpieczenia społecznego..

Sąd Apelacyjny podziela w całości przytoczone wyżej poglądy orzecznicze w przedmiocie szerokiej interpretacji pojęcia błędu organu rentowego. Wprawdzie w przytoczonych wyżej orzeczeniach Sąd Najwyższy zajmował się pojęciem błędu na tle niewłaściwej interpretacji przepisów prawnych bądź też zmian w dotychczasowej wykładni prawa, ale zawarte w nich rozważania prawne są pomocne przy ocenie, czy mamy do czynienia z błędem organu rentowego w stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Sąd Apelacyjny opowiada się za swoistym, szerokim rozumieniem pojęcia błędu, oznaczającym obiektywną wadliwość decyzji, która występuje w niniejszej sprawie. Błędem tym jest niezgodność z prawem decyzji organu rentowego, która wyszła na jaw na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Za przyjęciem powyższego poglądu przemawiają względy aksjologiczne, funkcjonalne i pragmatyczne.

Z punktu widzenia zasady równości (art. 2a ust.2 pkt 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych nie można akceptować kształtowania sytuacji ubezpieczonych, w zakresie zasad obliczania emerytury, w zależności od tego czy od daty wydania decyzji do wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny minęło 5 lat. Przyjęte rozumienie błędu jest tym bardziej uzasadnione, że nie tylko realizuje zasadę równości ubezpieczonych, ale też umożliwia zrealizowanie uprawnień na drodze postępowania przed organem rentowym lub na skutek zakwestionowania decyzji organu rentowego. Ułatwia drogę dochodzenia roszczeń – bez konieczności występowania na drogę procesu odszkodowawczego, wynikającego z ewentualnego zastosowania art.417¹§ 1 i 2 kc. Niewątpliwie takie ujęcie błędu obiektywizuje go w tym znaczeniu, że odrywa to pojęcie od kwestii winy, odpowiedzialności organu

rentowego za swoje działanie, lecz ujmuje go w kontekście wadliwości tkwiącej w decyzji od początku, a „odkrytej” przez orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego. Niewątpliwie był to błąd ustawodawcy, lecz wobec tego, że ZUS jest państwową jednostką organizacyjną (art.66 ust.1 ustawy s.u.s.), a w zakresie prowadzonej działalności, w tym m.in. ustalania wysokości świadczeń (art.68 ust.1 pkt 1 lit.b ustawy s.u.s.) przysługują mu środki prawne właściwe organom administracji państwowej (art.66 ust.4 ustawy s.u.s.) należało uznać, że jest on tożsamy z błędem ZUS w rozumieniu art.133 ust.1 pkt 2 ustawy emerytalnej.

Z powyższych względów należało uznać, że Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że przepis art. 133 ust.1 pkt 2 ustawy emerytalnej stanowi podstawę prawną do przeliczenia nieprawidłowo obliczonej emerytury i jej wyrównania za okres od 1 lipca 2017 r. nieprzekraczający trzech lat.

Wobec powyższego zawarty w apelacji zarzut naruszenia art.133 ust.1 pkt 2 ustawy emerytalnej jest niezasadny i dlatego apelacja podlegała oddaleniu na mocy art. 385 kpc.-

T. B. S. A. S.